

Έτρεξε

εχθές

Παντάνασσα, εκεί στο εκκλησάκι
μάνα που έθαψε το γιο, να ανάψει ένα κεράκι.
Έκλαψε Αειπάρθενε γοερά, Ελεούσα, Κυρία
βάλσαμο στην απελπισιά, ζητά Γλυκιά Παραμυθία.
Έριξε μαύρα δάκρυα, γονατιστή στον θρόνο

και ζήτησε Αγγελοφύλακτη, το έλεος σου μόνο.

Πνοή μέσα στην ψυχούλα της και ελπίδα να της δώσεις
για το παιδί της που έχασε, τον πόνο της να νοιώσεις.

Δάκρυσε η Φιλεύσπλαχνη, σαν είδε τη μανούλα
γιατί από το ίδιο κάτεργο, πέρασε η καρδούλα.

Από τους χρυσούς τους οφθαλμούς, Μύρο ακόμη ρέει
όταν μπροστά της στέκεται, μυροβολεί και κλαίει.

Μάζεψε τότε η καφερή, το Μύρο με μαντήλι
και άσβεστο άναψε με αυτό, ολόχρυσο καντήλι.

Έγινε η ψυχούλα της, ελπίδας περιβόλι
το τέκνο αφού παρέλαβαν και οι 12 Αποστόλοι.

Ήρθε κοντά και ο ασθενής, σου έταξε το Βιός του
και ο καρκίνος έκτοτε, δεν ήρθε ούτε εμπρός του.
Ελευθερώτρια ξακουστή, Γιάτρισσα εσύ στον πόνο
το δάκρυ σου τον λύτρωσε, σε μια στιγμούλα μόνο.

Κλίμακα έγινες Κυρά που στα επουράνια πάει
και όταν το δάκρυ θα κυλά, η ευωδία σκορπάει.

Αξίως όλοι σε είπανε, Κόρη Δακρυρροούσα
και ο δυστυχής προσεύχεται εις την Παρηγορούσα.

Μνάσων ο αρχαίος μαθητής